En Pepito busca una llar

En Pepito tenia nou anys i vivia en un petit barri on les llums de Nadal brillaven cada vespre com petites estrelles atrapades als balcons. Tot i això, aquell any ell no sentia cap espurna d'alegria. La casa era plena de discussions i silencis durs, i el nen començava a pensar que potser no hi havia cap espai per a ell enmig d'aquell enrenou.

Una nit freda, amb el seu abric gruixut i una motxilla petita, en Pepito va decidir marxar. No sabia ben bé on anar, només sabia que volia trobar un lloc on pogués respirar tranquil i sentir-se important. Mentre caminava pel carrer, la neu començava a caure amb calma, com si li volgués fer companyia.

Va arribar al parc del barri, on hi havia un arbre immens decorat amb llums blanques que feien pampallugues suaus. Allà, en Pepito va seure en un banc gelat i va sospirar.

—Tant de bo trobés una llar per passar Nadal… —va murmurar.

En aquell moment, va sentir unes passes tímides darrere seu. Era una gosseta petita, amb el pèl llarg i blanc com la neu. Tremolava de fred, i tenia els ulls tan dolços que semblaven demanar ajuda.

—Tu també estàs sola? —va preguntar en Pepito.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

La gosseta va moure la cua amb un bri d’esperança. En Pepito li va obrir la motxilla i li va donar la meitat de l’entrepà que duia.

—Si vols, podem fer el camí junts —va dir-li somrient.

Ell va decidir anomenar-la Neu.

Pepito i la Neu van caminar fins a arribar a la vora del bosc del poble. Allà hi havia una caseta de fusta, molt petita però acollidora, amb fum sortint per la xemeneia. En Pepito va trucar a la porta, una mica espantat.

Una senyora amb cabells grisos i ulls amables va obrir.

—Bona nit, petit. Què feu tu i aquesta gosseta caminant sols pel bosc?

En Pepito va abaixar el cap.

—Busco una llar per passar Nadal… —va dir amb veu suau.

La dona va posar-se el mocador, va sortir al porxo i li va somriure.

—Tothom mereix un lloc on sentir-se segur. Entra, si vols. Aquí sempre hi ha un plat calent i un lloc a taula.

La casa estava plena d’olor de sopa i espelmes. En Pepito i la Neu van seure davant la llar de foc, i feia molta estona que no havien sentit tanta escalfor.

La dona, que es deia Margarida, va escoltar la història d’en Pepito sense interrompre’l. Quan ell va acabar, ella li va posar una mà a l’espatlla.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

—A vegades, quan els adults discuteixen, s’obliden de dir les coses importants. Com que t’estimen. Però estic segura que ara mateix t’estan buscant i patint per tu.

En Pepito va mirar el foc, pensatiu. Potser la Margarida tenia raó.

L’endemà al matí, mentre esmorzaven, es van sentir uns crits a fora.

—Pepitooo! Pepitooo, on ets?!

Eren la mare i el pare, caminant desesperats per la neu. La Margarida els va fer senyals perquè s’acostessin.

Quan en Pepito els va veure, el cor li va fer un salt. La mare el va abraçar tan fort que gairebé li faltava l’aire.

—No sabíem on eres... Ens has fet patir tant... Ho sentim, de veritat.

El pare també es va ajupir.

—Parlarem més, i millor. Prometem escoltar-te i fer que casa sigui un bon lloc per a tu.

En Pepito va mirar la Neu, que movia la cua, i després la Margarida, que li feia un somriure càlid. Per primer cop en molt temps, va sentir que tenia tres cases: la seva família, el refugi de la Margarida i el cor fidel de la gosseta que havia trobat.

Aquell Nadal, en Pepito va tornar a casa. I no s’hi va sentir només un convidat, sinó part essencial d’una família que s’esforçava per fer-ho millor. I, és clar, la Neu també s’hi va quedar.

Perquè, al final, Nadal no és un lloc: són els braços que t’esperen quan tornes.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat